

[Alfred Jensen.]

fået den karenstid, som er nødvendig. Det betyder en sænkning af alle arbejderes indtægtsniveau i den pågældende virksomhed. Det rimelige ville være, om man gav de pågældende arbejdere fuld ugeløn. Jeg ved, der er virksomheder, der kvier sig ved at afskedige deres folk og beholder dem så længe som muligt, men jeg kender andre virksomheder, der, såsnart de kan undvære bare en eneste næve, griber til afskedigelse, selvom det kun drejer sig om enkelte dage.

Under sådanne omstændigheder burde man naturligvis gribe til en regulering af forholdene indenfor de forskellige virksomheder på en sådan måde, at arbejderne ikke lider skade på deres indtægt, når man fjører arbejdsgiverne i deres ønsker om en fordeling af arbejdet, for at arbejdskraften kan holdes i virksomhederne. Man forstår udmærket, at arbejderne i en sådan virksomhed skeler tilbage til besættelsestiden og siger: hvorfor får vi ikke arbejdsfordelingsgodtgørelse som i besættelsestiden og i perioden umiddelbart derefter? Jeg forstår, at de rækker hånden ud efter en sådan hjælp, søger derigennem at finde en vej ud af vanskelighederne, men det forekommer mig, at det rigtigste må være, at man sænker arbejdstiden generelt og dermed skaber muligheder for øget beskæftigelse.

Da vi rejste kravet om arbejdstidsforkortelse efter krigen, sagde man, at det var fuldkommen tåbeligt, når der var så megen beskæftigelse, som der var, at gå til en sænkning af arbejdstiden. Nu gjaldt det om at få noget produceret. I 30erne, da vi talte om arbejdstidssænkning, bl. a. også af hensyn til beskæftigelsen, var det tåbeligt, fordi der var for mange arbejdsløse. Jeg vil tro, at det arbejdsløshedstal, vi har nu — som ikke helt kan hamle op med de største tal fra 30erne, men til gengæld er betydelig større end det, vi havde umiddelbart efter krigen —, er af en sådan beskaffenhed, at man uanset alle de indvendinger, der er gjort gældende, reelt kan tage spørgsmålet om en arbejdstidsforkortelse op til behandling og løsning i den nærmeste fremtid. Det er min opfattelse, det er mit partis opfattelse, det er arbejderne opfattelse, at her kan stat og kommune tage et initiativ og være banebrydende, være med til at stille spørgsmålet op på en sådan måde, at det kan lø-

ses generelt. Det rimeligste var måske at gennemføre en lov om en maksimalarbejdsuge på 40 timer. Jeg stiller tanken til rådighed; men selvom man ikke vil gå den vej, kan man i hvert fald på en række områder gå over til en sænkning af arbejdstiden og derved forberede, at vi hurtigst muligt når frem til en 40 timers arbejdsuge. Jeg forestiller mig, at man under hensyn til den stigning i ledighedstallet, der har fundet sted, ikke kan vente indtil overenskomstsituationen i 1954. Det forekommer mig, at vi allerede i den nærmeste tid, i denne samling eller til sommer, må nå frem til en løsning af dette spørgsmål. Man skal ikke tro, at man kan skyde dette spørgsmåls løsning ud ved at tale om andre ting eller feje det af bordet. Kravet om arbejdstidsforkortelse lever stærkt ude i arbejderklassen og vil komme til at leve stærkere under indtryk af den arbejdsløshed, vi har i øjeblikket, og jeg vil tro, at det vil blive endnu stærkere i den kommende tid, fordi usikkerheden, utrygheden på arbejdspladserne er så stor, at man ønsker nu at nå frem til en tilstand, hvorunder man så nogenlunde er sikret mod afskedigelse på grund af den lange arbejdstid.

Jeg er just ikke skuffet over, at ministeren ikke havde noget til de arbejdsløse udover undervisning og gratis kost og logi, hvis folk, der skulle modtage undervisning, måtte fjerne sig fra deres hjem. Jeg er ikke just skuffet over det, for jeg havde ikke ventet mig mere af ministeren. Jeg kender jo regeringens og regeringspartierne kærlighed til de arbejdsløse. Man kunne dog vel have forventet, at ministeren i det mindste havde ofret denne side af sagen nogle bemærkninger; men der var ikke en eneste bemærkning om de vanskeligheder, de arbejdsløse er stedt i, og dog nævnte jeg i min motivering for forespørgslen, hvor hårdt den lange ledighed rammer forsørgerne, der kun har deres understøttelse at leve af. Det er klart, at som det gik den kvinde, jeg nævnte, hvis hjem var raseret efter et års ledighed, så hun kun havde en stabel lånesedler tilbage, således er det gået tusinder af andre, og således er det i færd med at gå tusinder nu, fordi de ikke får den hjælp, som er nødvendig for at klare dagen og vejen, og ydermere fordi de bestemmelser, der findes i arbejdsløshedsloven, ikke udnyttes fuldtud af arbejdsløshedskasserne, idet disse simpelthen ikke